

Kitab Daniel - Nomor Lima

Tujuh Puluh Taun

Jeff Pippenger

2023-11-29

Yoyakim téh nu kahiji tina tilu raja panungtungan Yuda, sarta nalika anjeunna ditaklukkeun ku urang Babul, mimiti lah mangsa tujuh puluh taun perbudakan pikeun karajaan kidul. Tujuh puluh taun éta nandakeun kurun waktu pamaréntahan Babul, karajaan kahiji dina nubuat Alkitab. Dina Yesaya pasal dua puluh tilu, awéwé palacuran ti Tirus bakal dipopohokeun salila tujuh puluh taun simbolis anu sacara nubuatan diidentifikasikeun minangka poé-poé hiji raja. Dina nubuat Alkitab, hiji raja téh hiji karajaan, sarta poé-poé hiji-hijina karajaan dina nubuat Alkitab anu jumlahna nepi ka tujuh puluh taun téh nya éta Babul.

Salila mangsa sajarah éta, palacur Tirus, anu ngagambarkeun kapapaan, bakal dipopohokeun. Dina ahir tujuh puluh taun simbolis éta, manéhna bakal diinget deui tuluy maju sarta ngalakukeun zinah jeung sakabéh karajaan di bumi. Zinah rohani nyaéta hubungan anu teu sah tina gabungan garéja jeung nagara. Dina ahir tujuh puluh taun simbolis éta, kapapaan bakal asup kana hiji hubungan jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu diwakilan ku sakabéh raja anu jeung maranéhna palacur Tirus ngalakukeun zinah dina ahir tujuh puluh taun simbolis éta. Karajaan anu maréntah salila tujuh puluh taun simbolis éta nyaéta Amérika Serikat, sato bumi nu boga dua tanduk.

Daniel pasal hiji nepi ka lima ngagambarkeun sajarah tujuh puluh taun Babul, ku sabab eta pasal-pasal éta ngawakilan sajarah duanana tanduk tina sato galak bumi. Pasal opat jeung lima nangtukeun raja kahiji jeung raja panungtung Babul, sarta ku babarengan éta dua pasal nangtukeun sajarah sato galak bumi jeung dua tandukna. Pangadilan kana dua tanduk éta, kitu deui kana sato galak bumi sorangan, diwakilan ku pangadilan kana raja kahiji jeung raja panungtung. Pangadilan Nebukadnesar nyaéta pangasingan salila “tujuh masa,” nalika anjeunna hirup saperti sato galak liar salila dua rébu lima ratus dua puluh poé ku dahar jukut jeung ku kasiram ku embun. Pangadilan Belsyasar dituliskeun dina témbok, sarta disaruakeun jeung angka dua rébu lima ratus dua puluh, ku kituna netelakeun yén pangadilan kana sato galak bumi jeung dua tandukna diwakilan ku “tujuh masa” dina Imamat dua puluh genep. Ieu dumasar kana kasaksian dua raja, sarta dua saksi éta ngawakilan anu kahiji jeung anu panungtung.

“tujuh mangsa” teh mangrupikeun batu panghalang pikeun Adventisme, ku sabab éta teu bisa diaku, sanajan écés aya di dinya—pikeun maranéh anu hayang ningali. Ieu téh lambang panghukuman ka bangsa (Babilon) anu maréntah salila tujuh puluh taun, jeung lambang panghukuman pikeun karajaan anu maréntah salila tujuh puluh taun simbolis. Nalika William Miller ngedalkeun pamahamanana ngeunaan “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep, anjeunna ngagunakeun dua rébu lima ratus dua puluh poé hirupna Nebukadnesar salaku sato galak dina Daniel pasal opat minangka salah sahiji saksi nubuat pikeun ngadukung “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep. “tujuh mangsa” téh sakaligus batu pondasi jeung batu puncak dina Zakharia pasal opat. Isa Al Masih, Sister White, Yesaya, jeung Petrus ngaidentifikasi éta

minangka batu anu jadi hulu juru. Ieu téh doktrin makuta tina nubuat Kitab Suci, sanajan dasarna teu katempo ku maranéh anu ngaku dirina minangka para utusan malaikat katilu.

Nalika urang mimiti mertimbangkeun genep pasal kahiji tina kitab Daniel, penting pikeun nyadar yén ti saprak awal pisan “tujuh mangsa” geus diidentifikasi. Nalika Yoyakim digulingkeun ku Babul, pangbuangan salila tujuh puluh taun mimiti lumangsung. Kitab Tawarikh nerangkeun naha maranéhna dibawa kana pangbuangan salila tujuh puluh taun.

Sedekia yuswa dua puluh hiji taun nalika mimiti marentah, sarta marentah sabelas taun di Yerusalem. Jeung anjeunna ngalakonan naon anu jahat dina paningal PANGERAN Allahna, sarta henteu ngarendahkeun dirina di payuneun Nabi Yeremia anu nyarita tina sungut PANGERAN. Anjeunna ogé murtad ngalawan Raja Nebukadnesar, anu geus ngadamel anjeunna sumpah demi Allah; tapi anjeunna ngabeubeutkeun beuheungna, sarta ngaketkeun haténa supaya henteu malik ka PANGERAN, Allah Israil. Leuwih ti éta, sakumna para kapala imam jeung rahayat ngalanggar kalawan kacida lobana nurutkeun sagala kalakuan jilik bangsa-bangsa kapid; sarta ngotoran Bait PANGERAN anu ku Anjeunna geus disucikeun di Yerusalem. Jeung PANGERAN, Allah karuhunna, ngutus ka maranéhna ku jalan utusan-utusan-Na, ngutusna isuk-isuk pisan tur taya kandatna; sabab Anjeunna welas asih ka umat-Na jeung ka tempat padumukan-Na. Tapi maranéhna moyok ka utusan-utusan Allah, ngahinakeun pangandika-Na, jeung nyiksa nabi-nabi-Na, nepi ka murka PANGERAN timbul ngalawan umat-Na, nepi ka taya deui ubarna. Ku sabab eta Anjeunna ngadatangkeun ka maranéhna raja urang Kasdim, anu meuncit para jajaka maranéhna ku pedang di jero imah suci maranéhna, sarta teu boga karunya ka jajaka atawa mojang, ka jalma kolot, atawa ka anu geus bongkok ku lantaran umur: Anjeunna masrahkeun maranéhna sakabéhna kana leungeunna. Jeung sagala wadah ti Bait Allah, boh anu gedé boh anu leutik, sarta sagala banda pusaka ti Bait PANGERAN, jeung banda pusaka raja jeung para pangagungna; sakabéh ieu dibawana ka Babul. Jeung maranéhna ngaduruk Bait Allah, ngaruntuhkeun tembok Yerusalem, ngaduruk sakabéh karatonna ku seuneu, sarta ngancurkeun sagala wadahnya anu endah-endah. Jeung jalma-jalma anu salamet tina pedang ku anjeunna diboyong ka Babul; di dinya maranéhna jadi abdi pikeun anjeunna jeung anak-anakna nepi ka mangsa pamaréntahan karajaan Persia: Pikeun ngalaksanakeun pangandika PANGERAN ku sungut Yeremia, nepi ka nagara geus ngarasakeun poe-poe Sabatna: salila nagara éta taringgal kosong, éta ngajaga Sabat, nepi ka genep puluh sapuluh taun kalaksanakeun. Ayeuna dina taun kahiji Kores, raja Persia, supaya pangandika PANGERAN anu diucapkeun ku sungut Yeremia kalaksanakeun, PANGERAN ngagerakkeun sumanget Kores, raja Persia, nepi ka anjeunna ngaluarkeun hiji pangumuman ka sakuliah karajaanna, sarta nulisna ogé, pokna, Kieu timbalan Kores, raja Persia, Sakumna karajaan di bumi geus dipaparinkeun ka kuring ku PANGERAN, Allah sawarga; sarta Anjeunna geus marentahkeun ka kuring supaya ngawangun pikeun Anjeunna hiji Bait di Yerusalem, anu aya di Yuda. Saha di antara aranjeun sakumna umat-Na? Mugia PANGERAN Allahna nyarengan anjeunna, sarta mugia anjeunna naek. 2 Babad 36:11–23.

Tujuh puluh taun dina pangawulaan téh pikeun nyumponan pangandika Yermia, “nepi ka tanah ngarasakeun sabat-sabatna, sabab salila éta tanah keur taya nu nyicingan, manéhna ngajaga sabat.” Ngan aya hiji petikan dina Firman Allah, sajaba ti ayat dina Kitab Babad anu keur urang cutat ieu, anu nyebutkeun yén tanah “ngarasakeun” sabat-sabatna. Éta petikan aya dina Imamat pasal dua

puluh lima jeung dua puluh genep. Pasal dua puluh lima méré parentah ngeunaan kumaha carana ngantep tanah ngarasakeun perhentian sabatna, sedengkeun pasal dua puluh genep ngajelaskeun kutuk “tujuh kali lipet” lamun parentah-parentah perjangjian éta teu diturut.

Takdir Yoyakim nandaan awal pangawulaan, anu mangrupa hiji unsur tina naon anu ku Daniel disebut “kutuk” jeung “sumpah” Musa dina pasal kasalapan. Daniel ngartos kana kutuk “tujuh kali”; sabab anjeunna mere kasaksian dina pasal kasalapan yén ngaliwatan panalungtikanana kana nubuat tujuh puluh taun ti Yeremia, anjeunna ngartos jumlah taun sabaraha lilana umat Allah bakal diperbudak di Babul.

Dina taun kahiji pamaréntahanana, kuring Daniel ngartos tina kitab-kitab kana bilangan taun-taun, anu ku hal éta firman PANGERAN sumping ka Yermia nabi, yén Anjeunna bade ngalengkepan tujuh puluh taun dina karuksakan-karuksakan Yerusalem. Daniel 9:2.

Daniél ngartos mangsa tujuh puluh taun téh “ku kitab-kitab,” lain ngan ukur tina kitab Yeremia. Kitab séjén anu ku anjeunna kahartos téh nyaéta tulisan-tulisan Musa, sabab dina doana anjeunna nétélakeun yén “kutuk” tina tujuh puluh taun perbudakan éta téh nyaéta “sumpah” Musa. Kecap dina Daniel pasal salapan, anu ditarjamahkeun jadi “sumpah,” nyaéta kecap anu sarua jeung anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Pangbuangan Yuda ka Babul salila tujuh puluh taun téh mangrupa panggenapan tina kutuk “tujuh kali,” sanajan naon baé anu ku para ahli teologi modéren dipadebatkeun. Ieu écés pisan siga caangna beurang, tapi ngan lamun anjeun daék ningali.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa di Gunung Sinai, saur-Na, “Nyaritakeun ka urang Israil, sarta ucapkeun ka maranéhna: Lamun maranéh geus asup ka tanah anu ku Kami dipaparinkeun ka maranéh, mangka éta tanah kudu ngayakeun Sabat pikeun PANGERAN. Genep taun maneh kudu melak huma maneh, jeung genep taun maneh kudu ngarampalan kebon anggur maneh, sarta ngumpulkeun hasilna; tapi dina taun katujuh, tanah éta kudu ngalaman sabat pangreureuhan, hiji Sabat pikeun PANGERAN: maneh ulah melak huma maneh, jeung ulah ngarampalan kebon anggur maneh. Anu tumuwuh sorangan tina hasil panén maneh ulah dipanén, kitu deui buah anggur tina tangkal anggur maneh anu henteu dirampalan ulah dikumpulkeun; sabab éta téh taun pangreureuhan pikeun tanah. Jeung Sabatna tanah éta bakal jadi kadaharan pikeun maranéh: pikeun maneh, pikeun abdi maneh, pikeun babu maneh, pikeun buruh sewaan maneh, jeung pikeun urang deungeun anu ngumbara cicing jeung maneh, kitu deui pikeun ingon-ingon maneh, jeung pikeun sato galak anu aya di tanah maneh; sakabéh hasilna bakal jadi kadaharan. Jeung maneh kudu ngitung tujuh sabat taun pikeun diri maneh, tujuh kali tujuh taun; sarta lilana tujuh sabat taun éta bakal jadi opat puluh salapan taun pikeun maneh. Tuluy maneh kudu ngadadarkeun sora tarompet Yobel dina poé kasapuluh bulan katujuh; dina Poé Pangruwatan maranéh kudu ngadadarkeun sora tarompet éta ka sakuliah tanah maranéh. Imamat 25:1–9.

Penting pisan pikeun ningali yén dina parentah ngeunaan ngantepkeun tanah reureuh, tujuh daur genep taun ngagarap tanah jeung sataun ngantepkeun tanah reureuh terus lumangsung nepi ka taun kaopat puluh salapan, nalika kudu aya yubileum anu nandakeun kacumponan tujuh daur tina tujuh taun. Titik anu kacida pentingna pikeun ditingali nyaéta yén ditiupna tarompet yubileum éta kudu

kajadian dina Poé Panebusan, ku kituna nandakeun yén nalika Poé Panebusan anti-tipikal dimimitian dina 22 Oktober 1844, tarompet yubileum anu ngawakilan daur “tujuh kali” kudu ditiup dina mangsa éta. “Tujuh kali” anu dimimitian nalika Manasye diboyong ka Babul dina 677 SM, ngawakilan dua rébu lima ratus dua puluh taun anu pungkasanana dina Poé Panebusan anti-tipikal. Patalina ieu ngan bakal kaliwat ku jalma-jalma anu teu daék ningali. Daur “tujuh kali” téh pakait jeung dua rébu tilu ratus taun.

Ogé penting pikeun ningali yén dina parentah-parentah perjangjian dina salapan ayat kahiji Imamat dua puluh lima aya gambaran anu pangjero-pangjerona ngeunaan asas sapoé pikeun sataun dina Firman Allah. Santapan dongéng-dongéng bohong anu dialungkeun ku para teolog pikeun ngajaga kawanan tetep mabok ku anggur Babul, nyaéta yén panghukuman “tujuh kali” dina pasal dua puluh genep téh mangrupa pamahaman anu salah ngeunaan harti kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali.” Éta bantahan téh henteu leres. Harti kecap Ibrani éta sacara lengkep ngamuat dina watesan hartina sorangan pembenaran pikeun nerapkeunana sacara angka, tapi bantahan maranéhna anu cacad, anu ditegakkeun ku hiji premis anu sesat dumasar kana kaahlian tata basa Ibrani anu diproklamasikeun ku dirina sorangan, saéstuna ngan saukur bantahan pikeun nyasabkeun.

Pangadilan anu dilambangkeun minangka “tujuh kali” dina pasal dua puluh genep, dipikawanoh ku kontéks éta petikan, lain ku sawatara teolog jaman kiwari anu ngapaksakeun basa Ibrani. William Miller ngawangun kacindekan-Na tanpa rujukan naon waé kana basa Ibrani, sarta ilham ngesahkeun yén pamahaman-Na téh bener. Para malaikat nungtun pamahaman-Na dumasar kana kontéks pasal tempat ayana pangadilan “tujuh kali” éta, lain dumasar kana basa Ibrani.

Konteks pasal dua puluh lima nyaéta nalika pituduh-pituduh perjangjian ditegeskeun, sarta pasal dua puluh genep teras nyayagikeun berkah anu dijangjikeun pikeun miara éta parentah-parentah perjangjian, tuluy satuluyna netepkeun naon anu ku Daniel disebut “kutuk Musa” lantaran henteu taat kana éta parentah-parentah.

Kontéksna nya éta téma ngeunaan prinsip sapoé pikeun sataun dina nubuat Alkitab. Ayat-ayat awal dina Imamat dua puluh lima éta nétélakeun yén dina nubuat Alkitab, sapoé ngawakilan sataun. Dina kitab Budalan, Musa kalayan écés nétélakeun patalina antara reureuh Sabat poé katujuh pikeun manusa jeung sato, jeung reureuh Sabat taun katujuh pikeun tanah.

Jeung genep taun maneh kudu melak tanah maneh, sarta ngumpulkeun hasilna; tapi dina taun katujuh maneh kudu ngantepkeunana reureuh jeung taya digarap, supaya jalma-jalma miskin ti umat maneh bisa dahar; jeung naon anu ku maranéhna ditinggalkeun, sato-sato galak di tegalan anu baris ngadaharna. Kitu deui kudu ku maneh dipigawé ka kebon anggur maneh jeung ka kebon zaitun maneh. Genep poé maneh kudu migawé pagawean maneh, jeung dina poé katujuh maneh kudu reureuh; supaya sapi jalu maneh jeung kalde maneh bisa reureuh, sarta anak awéwé hamba maneh, jeung urang asing, bisa meunang kasagaran deui. Exodus 23:10–12.

Dina éta tilu ayat bisa katingali yén sapoé pangreureuhan pikeun manusa jeung sato sarua jeung sataun pangreureuhan pikeun taneuh. Dina Imamat pasal dua puluh lima, dina lima ayat anu kahiji,

urang manggihan wangun gramatikal anu sarua pisan jeung parentah Sabat dina Budalan pasal dua puluh, ayat dalapan nepi ka sabelas.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa di Gunung Sinai, saur-Na, “Ucapkeun ka urang Israil, sarta bejakeun ka maranéhna: Lamun maranéh geus asup ka tanah anu ku Kami dipaparinkeun ka maranéh, mangka tanah éta kudu ngajaga Sabat pikeun PANGERAN. Genep taun maneh kudu melak ladang maneh, jeung genep taun maneh kudu ngarampalaan kebon anggur maneh, sarta ngumpulkeun hasilna; tapi dina taun katujuh kudu aya Sabat pangreureuhan pikeun tanah éta, hiji Sabat pikeun PANGERAN: maneh ulah melak ladang maneh, jeung ulah ngarampalaan kebon anggur maneh. Nu tumuwuh sorangan tina panén maneh ulah dipanén, kitu deui buah anggur tina tangkal anggur maneh anu teu dirampalaan ulah dikumpulkeun; sabab éta téh taun pangreureuhan pikeun tanah éta.” Imamat 25:1–5.

Émut poé Sabat, pikeun nyucikeunana. Genep poé maneh kudu digawé, jeung ngalakonan sagala pagawéan maneh; tapi poé katujuh téh Sabat PANGERAN Allah maneh; dina éta maneh ulah ngalakonan pagawéan naon waé, boh maneh, boh anak lalaki maneh, boh anak awéwé maneh, boh bujang maneh, boh babu maneh, boh ingon-ingon maneh, boh urang asing anu aya di jero panto gerbang maneh; sabab dina genep poé PANGERAN ngadamel langit jeung bumi, laut, jeung sagala anu aya di jerona, sarta ngaso dina poé katujuh; ku sabab éta PANGERAN ngaberkahan poé Sabat, sarta nyucikeunana. Budalan 20:8–11.

Dua parentah Sabat éta babarengan nétélakeun kontéks Imamat dua puluh lima jeung dua puluh genep. Lamun di hijikeun, garis demi garis, éta méré kasaksian yén salila “genep poé kudu digawe, sarta ngalampahkeun sagala pagawean maneh,” jeung salila “genep taun maneh kudu melak sawah maneh, jeung genep taun maneh kudu ngored kebon anggur maneh, sarta ngumpulkeun hasilna.” “Tapi poé katujuh téh Sabat pikeun PANGERAN Allah maneh,” jeung “taun katujuh kudu jadi sabat perhentian pikeun tanah, sabat pikeun PANGERAN.”

Duanana kecap anu ditarjamahkeun jadi “katujuh,” boh dina salah sahiji parentah Sabat, boh éta Sabat pikeun manusa atawa Sabat pikeun tanah, sarua jeung kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina pasal dua puluh genep Kitab Imamat. Kontéks pasal dua puluh lima jeung dua puluh genep Kitab Imamat ditetepkeun dina patokan nu buat yén sapoé ngalambangkeun sataun dina nu buat Alkitab. Sarua pentingna nyaéta patokan nu buat ngeunaan panyebutan anu munggaran.

Hal kahiji anu disebatkeun dina dua pasal ieu nyaéta prinsip sapoé pikeun sataun. William Miller dipingpin ku Jibril jeung malaikat-malaikat séjén pikeun ngaidéntifikasi “tujuh kali” dina Imamat minangka lambang dua rébu lima ratus dua puluh taun, sarta ieu sapinuhna saluyu jeung kontéks pasal-pasal éta, nyaéta prinsip sapoé pikeun sataun anu ditepikeun dina lima ayat pambuka tina pasal dua puluh lima.

Nalika panulis Tawarikh nétélakeun alesan naha Babul diidinan mawa karajaan kidul Yuda kana panangkaran, anjeunna nyarios yén éta supaya tanah éta ngararasakeun pakancén Sabatna. Hiji-hijina tempat séjén dina Firman Allah anu nyebutkeun yén tanah éta ngararasakeun hiji pakancén aya dina pasal dua puluh lima jeung dua puluh genep Kitab Imamat. Tujuh puluh taun

nalika Babul maréntah minangka karajaan kahiji dina nubuat Alkitab, lain ngan ukur nembongkeun taun-taun simbolis anu salila éta sato galak bumi bakal maréntah minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, tapi tujuh puluh taun éta ogé mangrupa rujukan langsung kana “tujuh kali” tina panyapa Musa.

Nalika urang mimiti nalungtik nubuat-nubuat anu digambarkeun dina genep pasal kahiji Kitab Daniel, pohara pentingna pikeun nyaho yén kutuk tina “tujuh kali,” kitu deui berkah tina “tujuh kali,” mangrupa unsur dina unggal pasal éta.

Penting ogé pikeun diinget yén siklus tujuh kali siklus tujuh taun ditandaan ku ditiupna tarompét yubileum dina poé kasapuluh bulan katujuh, nyaéta Poé Panebusan. Kanyataan ieu ngahijikeun “tujuh kali” jeung dua rébu tilu ratus poé dina Daniel pasal dalapan, ayat opat welas. Penting ogé pikeun diinget yén sataun profétis téh tilu ratus genep puluh poé, jeung lamun tilu ratus genep puluh poé dijumlahkeun terus-terusan pikeun “tujuh kali,” éta sarua jeung dua rébu lima ratus dua puluh poé.

Nalika Daniel ngartos tina kitab-kitab jumlah taun anu geus ditangtukeun ku Yermia, anjeunna ngamimitian hiji doa anu nyangkem unggal unsur tina jawaban tobat anu dipikawanoh minangka perlu, lamun umat Allah kantos hudang kana kanyataan yén maranéhna téh tawanan di tanah musuh. Dina ahir doa Daniel ngeunaan Imam dua puluh genep, Jibril nembongan pikeun maparin pangarti ka Daniel ngeunaan titingalian anu ku anjeunna geus “kadéngé”, nya éta titingalian ngeunaan dua rébu tilu ratus poé. Jibril ngamimitian ku ngawartosan ka Daniel yén tujuh puluh minggu geus “ditangtukeun” pikeun umatna Daniel.

Tujuh puluh minggu geus ditangtukeun pikeun umat maneh jeung pikeun kota suci maneh, pikeun ngeureunkeun palanggaran, jeung pikeun ngadatangkeun ahirna dosa-dosa, jeung pikeun ngayakeun panebusan pikeun kajahatan, jeung pikeun ngawanohkeun kabeneran anu langgeng, jeung pikeun nyegel tetenjoan jeung nubuat, jeung pikeun ngurapan Nu Maha Suci. Daniel 9:24.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “ditangtukeun” dina éta ayat hartina “dipotong,” ku sabab éta maksudna tujuh puluh minggu kudu dipotong tina dua rébu tilu ratus poé. Dimimitian ti parentah katilu dina taun 457 SM, umat Daniel bakal miboga tujuh puluh minggu nubuat minangka mangsa pangujian. Tujuh puluh minggu nubuat sarua jeung opat ratus salapan puluh taun. Opat ratus salapan puluh taun sanggeus parentah katilu, Israél baheula bakal ngabaledogan Stépanus dina taun 34, sarta maranéhna bakal dipiceun sapinuhna ti Allah.

Panjara anu miheulaan tilu dekret, anu nandaan titik awal tina opat ratus salapan puluh taun mangsa pacobaan, lilana tujuh puluh taun. Eta tujuh puluh taun dimaksudkeun sangkan tanah meunang ngarasakeun perhentian-perhentian Sabat anu ku Israil baheula teu kungsi dilaksanakeun. Tujuh puluh taun perhentian Sabat pikeun tanah, kajadian ku sabab opat ratus salapan puluh taun (atawa tujuh puluh minggu taun) pemberontakan ngalawan sumpah Musa.

Opat ratus salapan puluh taun pemberontakan ngalawan perjangjian dina Imam dua puluh lima, ngahasilkeun tujuh puluh taun panawanan sangkan tanah ngararasakeun mangsa perenahna. Tujuh

puluh taun panawanan éta ngabalukarkeun tilu dekrit, anu nandaan deui opat ratus salapan puluh taun mangsa pangujian pikeun Israil baheula. Ku kituna urang ningali dua mangsa pangujian, masing-masing opat ratus salapan puluh taun. Tilu dekrit éta ngalambangkeun tilu amanat malaikat, anu kahijina sumping dina taun 1798, dina ahir indignation munggaran tina “tujuh kali” ngalawan karajaan kalér. Malaikat katilu sumping dua rébu tilu ratus taun sanggeus dekrit katilu, dina 22 Oktober 1844, anu oge mangrupa waktu datangna “ahir panungtungan tina indignation”.

Salila opat puluh genep taun antara ahir amarah anu kahiji jeung ahir amarah anu panungtung, Yesus nunda dasar bait suci Millerite, sarta batu dasarna nya éta “tujuh kali.” Batu éta kudu jadi boh batu dasar (atawa sabalikna, batu panyandung) pikeun Adventisme dina mimitina, jeung boh batu puncak sarta batu panutup (atawa sabalikna, batu nisan) pikeun Adventisme dina ahirna. Tilu kaputusan anu ngalambangkeun datangna amanat tilu malaikat dina sajarah taun 1798 nepi ka 1844, ogé ngalambangkeun tilu bab anu kahiji dina kitab Daniel.

Urang baris mimiti ngulik genep pasal kahiji dina artikel salajengna.

“Lamun kitab Daniel jeung Wahyu leuwih kaharti kalawan hadé, jalma-jalma anu percaya bakal miboga pangalaman kaagamaan anu sakabéhna béda ... Hiji hal pasti bakal kaharti tina pangajaran kitab Wahyu, nyaéta yén hubungan antara Allah jeung umat-Na téh raket tur pasti.”
The Faith I Live By, 345.